

РЕШЕНИЕ

№ 41247

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11058** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от К. И. К. от [населено място], чрез адв. М. Т. – САК срещу Решение №3280/28.08.2025 г. по нахд №14784/2024 г. по описа на СРС, 103-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-002996 от 15.02.2024 г., издадено от Д. Д. Д. - Началник на сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора на основание чл. 185 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 20 /двадесет/ лева, за нарушение на чл. 70, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост при постановяване на съдебния акт. Посочва се, че съдията-докладчик не се е произнесъл по всички направени в жалбата искания като изброява конкретните такива, както и не се е произнесъл по искането за събиране на гласни доказателства, досежно призоваването и разпитването като свидетел на полицията, подписал се като свидетел на установяване на нарушението и на съставяне на акта. Сочи се неправилно прилагане на чл.43, ал.2 от ЗАНН. Излагат се съображения за опорочаване на производството по съставяне на АУАН, като не е спазена процедурата по съставяне на АУАН, което не може да бъде санирано по реда на чл. 53, ал.2 от ЗАНН. Посочва, че при разпоредбата на чл.43, ал.2 от ЗАНН, законодателят е имал предвид, че свидетелят удостоверяващ отказа на нарушителя да подпише акта е трето лице различно от лицата констатирани извършване на административното нарушение, като свидетелят по чл.43, ал.2 от

ЗАНН само удостоверява отказа, т.е. нежеланието на нарушителя да подпише АУАН, докато свидетелят по установяване на административно нарушение доказва различни факти и обстоятелства и е недопустимо едно и също лице да подпише АУАН в качеството си на свидетел по чл.40, ал.1 от ЗАНН и в качеството си на свидетел по чл.43, ал.2 от ЗАНН. Счита, че ЗАНН урежда четири категории свидетели, които е допустимо да присъстват при съставяне на АУАН и да го подпишат, като ги изброява. Излага подробни аргументи. Оспорва присъдените разноски, като твърди, че сезирането на съда с искане за присъждане на разноски не може да бъде направено за първи път с писмените бележки. Моли за отмяна на съдебното решение по изложените съображения, а алтернативно, в случай, че бъде потвърдено, моли дза отмяна на първоинстанционното решение в частта за разноските. Претендира разноски за двете инстанции. По делото са постъпили писмени бележки на 13.11.2025 г. от процесуалния представител на ответника, юрк. П., който счита жалбата за неоснователна и необоснована. Моли да бъде оставено в сила съдебното решение. Излага подробни аргументи в полза на своята теза. Претендира юрискокултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По делото са постъпили и писмени бележки на 14.11.2025 г. от К. И. К., чрез пълномощника си адв. М. Т., с молба за уважаване на касационна жалба. Приложени са договор за правна защита и съдействие, като претендира разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът, НАЧАЛНИК СЕКТОР В СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Прокуратурата на Р България, представлявана от прокурор Д. от Софийска градска прокуратура (СГП), моли да се потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, II-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

С оспореното пред касационната инстанция Решение №3280/28.08.2025 г. по нахд №14784/2024 г. по описа на СРС, 103-ти състав, е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-002996 от 15.02.2024 г., издадено от Д. Д. Д. - Началник на сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на К. И. К. на основание чл. 185 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 20 /двадесет/ лева, за нарушение на чл. 70, ал. 1 от ЗДвП.

За да постанови обжалвания съдебен акт, СРС е установил от фактическа страна, че на 05.02.2024 г., около 23:06 часа, К. И. К. управлявала лек автомобил марка и модел „Сузуки Г. Витара 2.0“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. К. К., в [населено място] по [улица], с посока на движение от [населено място] към [населено място]. Управлявания от К. автомобил бил спрял за проверка срещу магазин „Д.“ от служители на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, един от които бил свидетелят И. Д. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Проверката била извършена в тъмната част на денонощието. В хода на същата, полицейските служители установили, че задната регистрационна табела на автомобила е неосветена. Въз основа на така установеното и свидетелят И. Д., в присъствието на Г. И. Б. съставил против водача на автомобила - жалбоподателя К. К. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 1169984 от 05.02.2024 г. за нарушение на чл. 70, ал. 1 от ЗДвП. В обстоятелствената част на акта, контролният орган е приел за установено, че задният регистрационен номер на автомобила не е осветен в тъмната част на денонощието. Актът бил връчен на нарушителя, в хипотезата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, тъй като жалбоподателката К. К. отказала да го подпише,

което било удостоверено с подписа на един свидетел Г. Б.. Срещу акта не са постъпили писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното Наказателно постановление № 24-4332-002996 от 15.02.2024 г., от Началник сектор към отдел „Пътна полиция“ (ОПП) – СДВР.

За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, съгласно приложените към административнонаказателната преписка заповеди за компетентност и са издадени в предвидената от закона писмена форма. Счел е, че давностните срокове по ЗАНН и НК са спазени и АУАН е връчен при условията на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. Приел е, че възражението, направено с жалбата, съгласно което жалбоподателят не е могъл да се запознае със съдържанието на АУАН и да подаде възражения е неоснователно, доколкото на жалбоподателката е бил предявен АУАН, но тя по своя воля е отказала да го подпише, което е обусловило прилагането на чл. 43, ал. 2 ЗАНН и отказът е бил удостоверен с подписа на свидетеля по него. В тази връзка районният съд е посочил, че процедурата съответства на нормативните изисквания, установени с разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. Приел е, че АУАН и НП съдържат нормативно установеното за тях съдържание, съответно в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. СРС е приел, че от свидетелските показания и от писмените доказателства по делото, се установява, че жалбоподателят К. К. е имала качеството на водач на МПС, тъй като е била спряна за проверка от полицейските служители по време на движение, като е управлявала автомобила като е безспорно установено, че проверката е извършена през тъмната част на денонощието, поради което е и налице и обективният признак, че движението на МПС се е осъществило през нощта. От субективна страна, доколкото става дума за формален, а не за резултатен състав на административно нарушение, СРС е приел, че деянието е извършено с пряк умисъл. Счел е, че правилно е посочена санкционната разпоредба и правилно е определено наказанието. СРС е изложил и подробни съображения, че не е налице "маловажен случай" по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като допуснатото нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца, в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е потвърдил издаденото НП.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Решението на СРС е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Основният спор е свързан с твърдението на наказаното лице, че при съставяне на АУАН не са спазени законовите разпоредби на чл. 43, ал.2 от ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция намира за неоснователно възражението на касатора за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че съставения АУАН не е предявен на нарушителя да се запознае със съдържанието му и да се възползва от правата по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и не му е връчен препис от същия. Съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се

запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си. Разпоредбата на чл. 43, ал.2 от ЗАНН гласи, че когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и точният адрес на който се отбелязват в акта. В случая, видно от съдържанието на приложения на АУАН серия ГА АКТ № 1169984 от 05.02.2025 г., е посочено „нямам възражения“. Впоследствие, нарушителят е отказал да подпише акта, като отказът му е удостоверен по реда на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. Свидетел по отказа на нарушителя да подпише акта е Г. И. Б., с посочен адрес, ЕГН, три имена и с положен от него подпис. Не се споделят изводите на К., че ЗАНН урежда четири категории свидетели, тези свидетели удостоверяват различни факти обстоятелства и свидетелят по отказа да подпише акта следва да е различно лице от лицата, констатирали нарушението. Разпоредбата на чл.43, ал.1 и ал.2 от ЗАНН регламентира случаите по съставяне на акт и неговото връчване, като липсва правна норма, която да забранява актосъставителят или свидетелят/лите на нарушението да бъдат и свидетели по отказа на нарушителя да подпише акта. Противното би означавало, че за едно нарушение следва да присъстват най-малко 4 броя служители /съгласно твърденията в жалбата/, които да заемат различни процесуални качества според конкретиката на всяко нарушение. Т. изискване в ЗАНН няма. Изискването в чл.43, ал.2 от ЗАНН е отказът за подписване на акта да бъде надлежно оформен - чрез подписа на един свидетел, името и точният адрес на който се отбелязват в акта, което е извършено в самия акт.

Следователно, по делото се установява, че АУАН е връчен при условията на чл. 43, ал. 2 ЗАНН - при отказ на нарушителя да подпише акта, който отказ е удостоверен по съответния ред с подпис на един свидетел, поради което съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, свързани със съставянето и връчването на АУАН, които да са ограничили правото на защита на нарушителя.

Въззивният съд е изложил подробни мотиви в тази връзка, които се споделят и от настоящата инстанция и се препраща към тях на основание чл. 221, ал.2 от АПК.

Относно наведените в касационната жалба доводи за неправилно присъдени разноски в първата инстанция, съдът счита същите за абсолютно неоснователни и неподкрепени от закона и практиката на съдилищата.

Водим от изложеното при служебната проверка, не се установиха въведените от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

По тези съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за касационното производство в размер на 130 лева.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, изр.1, пр.1 и чл.143, ал.3 от АПК, Административен съд – София град, II-ви касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3280/28.08.2025 г., постановено по НАХД №14784/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 103-ти състав.

ОСЪЖДА К. И. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], ет.5, ап.18 да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ сумата в размер на 130 (сто и тридесет) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

